

[Arne Bjerregaard]

kan vi andre af hensyn til opsparingen i samfundet blive tvunget til at være med til ordninger som den, der nu er foreslået af de konservative, selv om vi finder, det er uretfærdige ordninger.

Flygaard (DR):

Det foreliggende lovforslag fremtræder som det, man vist godt kan kalde et godt konservativt lovforslag. Jeg synes, det i høj grad bærer præg af, at den, som meget har, skal mere gives, uden at det umiddelbart bliver oplyst, hvem regningen skal sendes til, når den skal betales, og det skal den.

Fra retsforbundets side må vi klart sige nej til det foreliggende lovforslag. Vi synes, det er et asocialt lovforslag. Hvem kommer til at betale? Ja, det gør dels de, der ikke har en evne til at spare op, dels de mennesker, der på forskellig vis har bundet deres opsparing på anden måde. Dertil kommer også, at under en progressiv indkomstbeskatning vil det, jeg sagde før, at den, som meget har, skal mere gives, yderligere blive understreget derved, at jo højere indkomst man har, jo mere får man i det hele ud af det, selv om det sociale behov for at få noget ud af det måske måtte være så meget mindre.

Så vil jeg også gerne i relation til lovforslagets § 4 pege på en ting. Der står i lovforslaget, at indskud på skattesparekonti skal være bundet i 5 år regnet fra indskudsårets udløb. Det betyder i realiteten, hvis lovforslaget i øvrigt bliver gennemført, hvad det næppe bliver, at efter 5 års forløb kører ordningen sådan set i sig selv, og så var det da et udmærket regnestykke, hr. Freddy Madsen stillede op. Det viste, at der var 16.000 kr. i forskel, men så bliver den økonomiske fordel ved at gøre det endnu større, og dermed bliver lovforslaget efter retsforbundets opfattelse også endnu mere asocialt.

Vi skal på ny fra retsforbundets side understrege, at vi ikke under nogen form kan medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Kjelgaard (KF):

Jeg må desværre konstatere, at der ikke blev så forfærdelig meget at takke for, selv om næsten alle ordførerne gav udtryk for, at den private opsparing er for lille; det erkender man i det mindste, om ikke direkte med

disse ord. Det, vores lovforslag her tager sigte på, er netop at stimulere den private opsparing. Den er og bliver for lille, og det skyldes ikke mindst, at opsparingen i mange år er blevet straffet urimeligt i forhold til mange andre ting, der har været med til at øge forbruget.

Det skal kunne betale sig at spare op. Vi mener trods de indvendinger, der er kommet, at vort forslag i rimeligt omfang tilgodeser en nogenlunde værdisikring af det opsparede beløb, selv om den nuværende inflation eventuelt måtte fortsætte nogle år endnu.

Lad mig som et svar til hr. Holm gøre opmærksom på, at i Sverige har man en tilsvarende ordning, og ifølge dagspressen – det er desværre de eneste oplysninger, jeg har endnu – har ordningen dér, i de 2 måneder den har eksisteret, allerede været udnyttet af ca. ½ mill. svenskere, der tilsammen har bundet ca. 1 mia kr., og der kommer stadig flere til.

Det skal kunne betale sig at spare op ikke bare i statsobligationer og pantebreve, men også på andre måder, der mere kan komme erhvervslivet og produktionens finansiering til gode. Det er bl. a. også det, vort forslag tager sigte på.

Flere af ordførerne har været inde på, hvem der betaler regningen, men her skal forslaget ses i sammenhæng med de besparelsesforslag til finanslovsforslaget, som vi skal behandle senere på ugen. Hensigten med disse forslag er naturligvis også at sænke skatetrykket. Der er således ikke tale om krav til statskassen eller andre skatteydere for den sags skyld, men om en begrænsning af de offentlige udgifter og det private forbrug til fordel for en øget opsparing. Alle kan være med uanset indtægt, hvis man ønsker det, minimumsgrænsen er 1000 kr., og det beløb kan alle, der virkelig ønsker det, få fra til formålet. Og maksimum er 6.000 kr., så der er altså heller ikke tale om, at store indtægter i uhyggelig grad kan udnytte systemet. Men det skal, som jeg har nævnt det flere gange, kunne betale sig at spare op, og jeg håber stadig væk på, at en række af ordførerne bliver overbevist om det fornuftige i forslaget under udvalgsbehandlingen.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard – selv om hr. Arne Bjerregaard egentlig allerede har svaret ham – der spurgte, hvad begrundelsen var for, at den lille indtægt kun skulle have et tilskud på 400 kr. eller 43 pct.